

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιά)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 10ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το όνειρο... (σκέφτεται) Να είναι αυτό η αλήθεια;
 ΜΑΘΙΟΣ: Αυτό. Και η ευτυχία είναι όταν το όνειρο γίνεται πραγματικότητα, γίνεται ζωή. Τώρα ξέρω, η μόνη αλήθεια είναι η ζεστασιά της αγάπης. Όχι σαν όνειρο αλλά σαν πραγματική ζωή. Ο άνθρωπος χρειάζεται έναν κόσμο δικό του για να ζήσει καλά. Με καταλαβαίνεις; Χρειάζεται τη ζεστασιά της αγάπης, τη συντροφιά, το άλλο του μισό... Αυτή είναι η αλήθεια, η ολοκλήρωση. Τα άλλα, τα όσα έζησα και είδα ήταν απλά η ζωή που κυλάει στο δρόμο. Έζησα πολλά, Θεοδότη, έζησα και είδα πολλά. Και η ζωή και καλή κι ευλογημένη, αλλά η ξενιτιά είναι ξενιτιά. (σκέφτεται)... Έζησα πολλά... Και είχα κι ένα απόκτημα από τη ζωή μου εκεί... Εγώ το είπα από την αρχή ότι δεν θα μείνω. Κι αποκλείστηκα για να δημιουργηθώ οικονομικά.
 ΘΕΟΔΟΤΗ: Τι απόκτημα; Εννοείς οικονομικό ή αρρώστια;
 ΜΑΘΙΟΣ: Ένα δώρον άδωρον.. Θα στα πω άλλοτε. (σκέφτεται..) Αλλά καλλίτερα να στο πω τώρα να το ξέρεις από την αρχή. Έχω ένα γιο.
 ΘΕΟΔΟΤΗ: Είσαι παντρεμένος;
 ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, όχι.
 ΘΕΟΔΟΤΗ: Χήρος, χωρισμένος;
 ΜΑΘΙΟΣ: Όχι, όχι... Να σου εξηγήσω. Ήταν μια γυναίκα που δούλευε στο μαγαζί μου. Κάθε μέρα μαζί... μοναξιά... Τι να σου πω τώρα... Εκείνο που είναι το ζουμί είναι ότι αυτή απέβλεπε να βάλει πόδι μέσα. Είχα δημιουργήσει μια σχετική περιουσία. Είχα αγοράσει και το χτίριο που ήταν το μαγαζί... Σκέφτηκε πως θα ήταν καλή αποκατάσταση! Έμεινε έγκυος, που λες για να εκβιάσει μια κατάσταση. Μου δημιούργησε προβλήματα αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Κι όταν είδε ότι δεν κατάφερε αυτό που επεδίωκε, πήρε το παιδί κι εξαφανίστηκε..
 ΘΕΟΔΟΤΗ: Και το παιδί;
 ΜΑΘΙΟΣ: Το αναγνώρισα, πλήρωσα και διατροφή τον πρώτο καιρό, του έβγαλε και το όνομα του πατέρα μου, Μιχάλης... προβλήματα σου λέω. Το βάρφτισε κιόλας ορθόδοξο, για να καταφέρει αυτό που ήθελε. Έφυγε από το Σύνδευ, εξαφανίστηκε. Πέρασαν τα χρόνια, το ξέχασα. Ήξερα πως είχα ένα παιδί κι αναρωτιόμουν συχνά «άραγε να ζει». (Σταματάει, σκέφτεται) Και μια μέρα... ύστερα από 18 χρόνια... μια μέρα... (συγκινημένος) βρέθηκε μπροστά μου... ένα παλικάρι να με κοιτάει στα μάτια επίμονα με συγκίνηση. Κάτι μέσα μου ανακατώθηκε. Σφίχτηκε η καρδιά μου, κάτι μου 'λεγε ότι αυτός δεν ήταν πελάτης. Δεν του είπα «γίες πληζ, τι θέλετε» του είπα «ποιος είσαι». Και κεινος, με υγρά τα μάτια μου λέει «είμαι ο γιος σου». Τη σκέφτεσαι αυτή τη στιγμή;
 ΘΕΟΔΟΤΗ: Τη σκέφτομαι κι ανατριχιάζω. Και καταλαβαίνω τη συγκίνησή σου, καταλαβαίνω τι έζησες. Λοιπόν, λοιπόν;

ΜΑΘΙΟΣ - Θεοδότη, εκείνο που ένοιωσα όταν αγκάλιασα αυτό το παιδί, δεν μπορείς να το φανταστείς... Το κράτησα μαζί μου. Δούλεψε δίπλα μου και δουλεύει ακόμα. Το έκανα και συνεταιίρο και τον άφησα στο πόδι μου. Είναι το παιδί μου, αίμα μου. Όμως... σου είπα στην αρχή. «δώρον άδωρον». Είναι παιδί μου, τ' αγαπάω αλλά... έρχεται από άλλον κόσμο και ζει σε άλλον κόσμο. Το καταλαβαίνεις αυτό; Δεν είναι δικό μου, δικό μας, δεν είναι Ελληνόπουλο. Ούτε τη γλώσσα, ούτε την εκκλησία, ούτε τα ήθη και έθιμα ακολούθησε. Του έμαθα λίγα ελληνικά, είδα δεν τον ενδιαφέρουν. Εκείνο που κατάφερα είναι να τον φέρω κοντά με μια ελληνική οικογένεια και να τον αρραβωνιάσω με μια καλή κοπελίτσα, εκεί γεννημένη κι αυτή αλλά από καλούς γονείς. Κάτι δικό μας από τη Μακεδονία, από τα χωριά της Δράμας. Τα βρήκανε με την Ευλαλία και είμαι πολύ ευχαριστημένος, όπως και οι γονείς του κοριτσιού. Είναι καλό παιδί η Λίλιαν. Έτσι τη λένε χαϊδευτικά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Θεέ και Κύριε... Ένα παιδί που είναι παιδί σου αλλά δεν είναι δικό σου!!! Κοίτα τι κάνει η ξενιτιά... η αναθεματισμένη...

ΜΑΘΙΟΣ: Αυτά ήθελα να αποφύγω, γιατί έχουν δει πολλά τα μάτια μου. Και να που μου συνέβηκε κι εμένα που δεν έκανα οικογένεια ακριβώς για να είναι τα παιδιά μου δικά μου, παιδιά μου... Εκείνο που θέλω να σου πω τώρα είναι μετά την απογοήτευση από το γάμο σου, το δεύτερο όνειρο έμεινε ήταν να κάνω λεφτά. Το μόνο για να πω πως είμαι κι εγώ κάτι. Ίσως και για να αποδείξω και σε σένα ότι είμαι κάτι...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Όχι, Μαθιό, σε μένα δεν είχες να αποδείξεις τίποτα. Για μένα ήσουν πάντα κάτι, κάτι πολύ σημαντικό.

ΜΑΘΙΟΣ: Όταν έμαθα πως χήρεψες το όνειρο το πρώτο, το μεγάλο τίναξε τις φτερούγες του, ζωντάνεψε. Τώρα έμεινε μόνο εκείνο το όνειρο, το πρώτο, εκείνο που ομόρφηνε τη νεότητά μας. Ο ήρεμος γιαλός που έρχονται τα κύματα απαλά με το μουρμουρητό τους και η συντροφιά της αγάπης.

ΘΕΟΔΟΤΗ: (Τον κοιτάζει με τρυφερότητα, φιλικά). Κι εμείς, Μαθιό, δυο κύματα που φτάσαμε στο ίδιο ακρογιάλι αλλά... όχι μαζί.

ΜΑΘΙΟΣ: Σε τούτο το ακρογιάλι ήρθα κι εγώ, Θεοδότη, να τελειώσω, κοντά σου. Υπάρχει ακόμα καιρός, σκέψου το.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Αχ καημένη Μαθιό... Κι εγώ περίμενα κι εγώ έκανα όνειρα για μια ζωή κοντά σου... Εκείνο τ' όνειρο μου γέμισε κι εμένα τη ζωή μου... Πέρα από εκείνο το μήνυμα με τη γριά Ευλαμπία να σε περιμένω για δύο το πολύ τρία χρόνια δεν είχα τίποτ' άλλο από σένα. Μόνο τη θύμηση από τα μάτια σου... (με συγκίνηση)

Μαθιό, Μαθιό, πώς να τα ξαναζωντανέψουμε όλ' αυτά σήμερα; Έζησα το πιο όμορφο αίσθημα με τη σκέψη σου... Όμως... Η ζωή δεν είναι αυτό που αισθανόμαστε, δεν είναι παραμύθι. Όταν είδα κι απόειδα, όταν πέρασαν τρία χρόνια άρχισα να ρίχνω νερό στο κρασί μου. Όταν πέρασαν τα